

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНІЕ.

ГОД. 4.

ЦАРИГРАДЪ, АПРИЛІЙ 1868.

БРОЙ 4.

КАКЪ ДА ВЪРВАШЪ.

За да вървашъ право, искашъ да знаешъ, какъ да вървашъ, кому да вървашъ, що да вървашъ и кога да вървашъ; и още да разумѣвашъ че струвашъ грѣхъ ако не вървашъ, и че има да придобьешъ голѣмъ ползъ ако вървашъ.

Сега, приятелю, земи Евангеліе-то си, та отвори на Първо-то Посланіе Іоанново, главъ петъ, и почни да прочиташъ отъ деветый-тъ стихъ. Прочети, сега, тѣзи думы съ вниманіе, та да видишъ да ли горѣреченны-тъ твои изисканія не сѣ така ясно изложени.

«Ако приимамы свидѣтельство-то на чловѣцы-тъ, свидѣтельство-то Божіе по голѣмо е.» Да приедемъ свидѣтельство-то на нѣкого си, ще каже че вървамы на това което той свидѣтельствува. И тѣй ако искамы просто едно тълкуваніе на рѣчь-тъ вържъ, върва въ Бога ще рече не само че вървамы че има Богъ, но че приимамы за истинно всичко що Богъ казува. Единъ чловѣкъ, който въ всички-тъ си думы е право казувалъ и въ когото никога лъжъ не смы намѣрили, безъ никакво сумненіе ще хванемъ вържъ на това което ни той казува.

Но на кого свидѣтельство-то е по голѣмо, или по достойно за върваніе? Разумѣва ся че Божіе-то свидѣтельство, защото Богъ неможе да лъже. Като е тѣй, нетрѣбваше ли да е полесно да хванемъ вържъ на Бога, нежели на чловѣка?

Слѣдувай, сега, да прочиташъ. «Защото това е свидѣтельство-то Божіе, което свидѣтельствува за Сына си.» За кого е далъ Богъ свидѣтельство-то ко-

ето той иска да вървашъ? За Сына си. Добрѣ. Всичко до тука е ясно. Вѣра е да вървамы въ онова което Богъ казува за Сына си. Това можешъ да вървашъ; трѣба да го вървашъ, но наистинжъ вървашъ ли го?

Отъ дѣ да знамъ азъ, да ли го вървамъ, или не?

Десетый-тъ стихъ ще ти каже. Прочитай. «Който върва въ Сына Божій, има свидѣтельство-то въ себе си.»

Върваніе-то въ свидѣтельство-то Божіе заради Сынаму естествено водикъмъ едно върваніе или упованіе на тойзи Сынъ, и съврѣменио съ това упованіе Святый Духъ Божій влѣзува въ сърдце-то наедно съ приѣмваніе-то на истинжъ-тъ и наченва тамъ да свидѣтельствува (Виждь Първо Пос. Іоан. гл. 5. ст. 6. Римл. 8; 16. Гал. 3; 2). А що е това свидѣтельство отъ Духа, ты можешъ само отъ опытъ да познаешъ. Ако го имашъ, то ще го познаешъ. Ако го нѣмашъ, то никой неможе отъ по напръдъ да ти го расправи що е.

Прочитай, сега, послѣдни-тъ думы на тойзи десетый стихъ и ще видишъ едикъ много силнжъ причинжъ защо трѣбува да вървашъ, и която трѣба да тя докара да треперешъ поради твое-то до сега не върваніе. «Който не върва въ Бога лъжецъ го е направилъ, защото не е повървувалъ въ свидѣтельство-то което Богъ е свидѣтельствувалъ за Сына си.»

Не сж ли тѣзи страшны думы? Може бы, до тойзи часъ ты не си осѣтилъ че най голѣмый-тъ ти грѣхъ е че не си повървувалъ. Помысли сега за това. Какво правишъ? Правишъ Бога лъжецъ. На ви-

сокий-тъ и прѣсвѣтлый-тъ неговъ прѣ-
столя като сѣди отъ горѣ ты му правишь
тѣзи обидѣ, това голѣмо безчестіе, иго пра-
вишь равенъ съсъ сатанѣ, бащѣ на лѣжѣ-
тѣ ! Смысли си що правишь. Що правишь
и противъ себе си ? Съ тойзи грѣхъ свър-
зувань у себе си и вина-тъ на всич-
кы-тъ си други грѣхове.

Не трѣбваше ли прѣди всичко да осѣтишь
тойзи голѣмъ грѣхъ, и отъ него искренно
да ся покаешъ и да го оставишь ? (Виждь
Іоан. 16 ; 9. Първо Пос. Іоан. 3 ; 23).

Надѣж ся че си рѣшенъ на това, и
сега ти ся молиж, прочети единадесетый-
тъ стихъ. *«И това е свидѣтелство-то,
че животъ вѣченъ е далъ намъ Богъ, и
той животъ е въ Сына му. Тѣзи мно-
гоцѣнны думы сж станѣли на много хы-
ляды чловѣцы като единъ силенъ якорь
(котвѣ) за надеждѣ-тъ имъ, чрѣзъ който
ся сж държали за вѣченъ животъ, и прѣзъ
всичкы-тъ бури на тойзи лѣжовенъ свѣтъ.
Дай Боже да стане тѣй и съ тебе ! Гле-
дай тѣзи думы. Що е далъ Богъ ? Жи-
вотъ вѣченъ. На кого е далъ това ? Намъ
е далъ. Кой сж, които казва намъ ? на
другы-тъ ли, а не на тебе и на мене ?
Не; на насъ е далъ. (Виждь Първо Пос.
Іоан. 2 ; 1. Първ. Кор. 15 ; 1 — 4).*

Сега земи едно перо, та загради ду-
мѣ-тъ намъ, и напиши отъ горѣ думѣ-тъ
мень, или свое-то име напиши, и тогазъ
какъ ще ся чете. *«И това е свидѣтел-
ство-то, че животъ вѣченъ е далъ мѣ-
нь Богъ.»*

Има за тебе, брате, животъ вѣченъ,
готовъ и даденъ отъ Бога.

Дѣ ся намѣрва тойзи вѣченъ животъ ?

И той животъ е въ Сына му.»

И кога ще го приѣмж ? ако пыташь,
дванадесетый-тъ стихъ ще ти каже. Про-
чети го. *«Който има Сынѣ-тъ, има жи-
вотъ : който нѣма Сына Божіа нѣма
животъ.»*

Исусъ Христосъ е първый-тъ даръ
Божій, чрѣзъ когото и съ когото наедно
дава Богъ всичкы-тъ си други даванія.
Приѣми него и съ него наедно ще приѣ-
мешъ всичко което е въ него (Виждь
Римл. 8 ; 32. Іоан. 5 ; 24.) Щомъ захва-
нешъ истинно да вѣрвашъ въ Христа, и
отъ все сѣрдце на него да уповаешъ,
тозъ часъ захващашъ и животъ вѣченъ.
(Първо Пос. Іоан. 5 ; 13).

УЧЕНИЕ-ТО ОТЪ ЛИЦА-ТА НА ДѢЦА-ТА.

Полезно е да ся учи чловѣческо-то
естество отъ лица-та на дѣца-та ; да
ся прѣгледватъ слѣдствія-та на разны-тъ
начини на възпитаніе-то. Много дѣца ся
виждатъ опаки, якоглавы и грозны; нѣкои
още и нажалены ; а други ся виждатъ
привлекателны, веселы и радостны, как-
то трѣбва да сж дѣца-та. Здраво или
болнаво естество, прилична или непри-
лична діета, явно че могатъ да съдѣйству-
ватъ много да произведатъ тѣзи различни
образы; по домашно изучваніе и найвече
примѣръ-тъ могатъ да спомогнѣтъ въ това
повече. Майкы-тъ не устѣшатъ че впе-
чатляватъ чувства-та си въ чада-та си.
Майка-та която е отъ навикновеніе на-
мърщена и начумерена, не трѣбва да ча-
ка чедо-то си да е засмѣно. Каквато е
майка-та такова бива и чедо-то. Която сѣе
вътръ въ сѣрдце-то на дѣщерѣжъ си, трѣ-
бува да ся надѣе да види фѣртунѣ да
вѣе силно. Избери едно много засмѣно
дѣте, и гледай дали нѣма еднѣ много за-
смѣнѣжъ майкѣ, която отговаря на много
отъ бесчетны-тъ му питанія съ нѣжностъ
и тихо усмихнуваніе, вмѣсто да го от-
пѣди, обличи и укори заради питанія-та
за които и причинява бескрайны досаж-
денія.

Кой отъ насъ въ срѣдъ продължителны
раздразненія бы увардилъ истѣ-тъ ти-
шинѣ на лице-то ? и можемъ ли да ча-
камы щото дѣца та върху тозъ прѣдметъ,
да ся докаратъ подобръ отъ по стары-
тъ и учители-тъ си ? Колко жалѣ опѣ-
зи петь шесть чада на онѣзи майкѣ
въ кашѣ-тъ на който не ся припоз-
нава другъ устроитель освѣнъ щеніе-
то може бы на най малко-то дѣте !

Дѣте-то трѣбва да е засмѣно, тихо и ве-
село, и когато е такова, колко е привлека-
телно ! Много майкы сж прѣтоварены съ
попеченія и скѣрби; животъ-тъ имъ е не-
прѣстаненъ подвигъ и борба ; за туй въ
такова състояніе много е мѣчно да ся ус-
михне нѣкой; но гнѣвъ-тъ и негодуваніе-
то не могатъ да облегчатъ товаръ-тъ имъ.
Трѣбва да положатъ надежды-тъ си на
Бога, който ще направи всичко желателно
на тѣхъ.

— Който побѣждава зло-то съ добро,
спечалилъ е тры побѣды изведнѣжъ; по-
бѣдилъ е врагъ-тъ си, и сатанѣ и себе си.

ДЪТЕ-ТО НИ НА НЕБЕСА.

Вървaмы несумнѣнно че починѣлы-тѣ дѣца ще бѣдѣтъ вынѣгн дѣца ; и че между голѣмо-то домородіе на спасены-тѣ твърдѣ много дѣца ще ся намѣрятъ. Тази мисль е въ насъ пълна съ веселіе. Отъ чеда-та ни едни растѣтъ да станѣтъ мѣжје и жены; както прѣминува-тъ години-тѣ види ся че ни лишаватъ отъ дѣтскый-тѣ възрастъ на тѣзи чеда; но години-тѣ немогѣтъ да ни лишатъ отъ дѣтинскый възрастъ на наше-то младенче на небеса: и въ паметъ-тѣ ни и въ ожиданіе-то ни умрѣло-то остава наше дѣтенце. И такакато старость-та на прѣдъва върхъ насъ съ толковѣ бързинѣ, и ето онѣзи които сѣ были нѣкогы наши дѣца, сѣ влѣзли вече както мѣжје и жены въ свѣтъ-тѣ и ный смы оставени сами, можемъ тогава да сѣдимъ при огнище-то си и да гледамы стѣница съ отворены очи и да мыслимъ за онова врѣме по което малко-то наше остави земѣ-тѣ. Така скоро щемъ и ный самы да приближимъ до земѣ-тѣ на духове-тѣ: страхливы-тѣ ни сѣрдца ще тупатъ по малко когато видимъ тамъ едно дѣтенце — наше-то дѣтенце. О! никогы, нито за еднѣ минутѣ, да не помыслишь че има нѣкое прѣставаніе въ сѣществованіе-то на младенче-то ти, че органъ-тѣ на животъ-тѣ му ся е разрутилъ! Нека непотече отъ око-то ти слъза скѣрбна когато видишь други дѣца да играѣтъ; тѣ блистаѣтъ върху смущены-тѣ волны на тойзи тѣмень свѣтъ, а твое-то чадо свѣти при кристално-то езеро въ Рай Божій.

ТРЫ-Тѣ ЖЕЛАНІЯ НА СИРОМАХЪ-Тѣ.

Попытахъ едного ученика, Кои сѣ тры-тѣ нѣща, които най много желаешъ? „Дайте ми,” рече той, книги, здравіе и тишинѣ; друго не ми трѣбва.»

Попытахъ и сребролюбца, и той отговори, «Пары, пары, пары.»

Попытахъ и просяка, и той съ единъ слабъ гласъ рече, «хлѣбъ, хлѣбъ, хлѣбъ.»

Попытахъ пияницъ-тѣ, и той извика, «спиртливы питія, спиртливы питія, спиртливы питія.»

Попытахъ и отъ свѣтъ-тѣ, и извикахъ, «Дайте ни богатство, славѣ и удоволствие.»

Попытахъ най сѣтнѣ едного сиромаша Христіанина, а той ми отговори, «Всичкы-тѣ мои исканія сѣ удовлетворяватъ въ Исуса Христа. Искамъ да ся намѣр-

вамъ въ Христа, да съмъ подобенъ на Христа, и вѣчно да прѣбѣждамъ при Христа.»

Мислилъ съмъ за тойзи послѣднѣй-тѣ отговоръ и колкото че мислѣхъ, още по разуменъ ми ся вижда.

ЕДНА ЗЕЛЕНА ДОЛИНА.

За ожалваніе е да помисли нѣкой, че повечето чело-вѣци, и между Христіанскы-тѣ народы, иждивяватъ врѣме-то си и способности-тѣ си на слѣдъ прѣдметы които не имъ даватъ никакво утѣшеніе въ врѣме-то когато смъртъ-тѣ имъ приближава; и не щѣтъ да знаѣтъ за онѣзи прѣдметы, които като бы си докарали на умъ можахъ да изпълнятъ и умъ-тѣ и сѣрдце-то съ миръ и съ радость. Земамы слѣдующій-тѣ многопоучителенъ анекдотъ отъ единъ вѣстникъ.

«Животъ-тѣ ми быде една несполука,» рече единъ пѣтъ прѣдъ насъ единъ чело-вѣкъ при умира-ніе: «Сѣбрахъ богатство за да го оставѣхъ на сродници-тѣ си да ся каратъ помежду си подиръ смъртъ-тѣ ми; и какво добро има въ тѣзи мисль която може да ми произведе веселіе и радость сега? Има само една зелена долина въ срѣдъ меланхолическѣ-тѣ пустыни на многогодишнѣй-тѣ мой животъ, и това е дѣто съмъ помогнѣлъ на нѣколко сиромашкы дѣца и прѣдстоявалъ съмъ имъ колкото е было възможно за да станѣтъ хора. Могахъ да помнѣхъ отъ тѣхъ повече отъ дванадесетъ, които сѣ сега благопо-трѣбни и честни чело-вѣци и на които азъ бѣхъ койго имъ помогнѣхъ и ги настанихъ да ся изучатъ.» Слѣзъ-тѣ течахъ по ланиты-тѣ му като гово-ряше така, и завърнѣ ся на одръ-тѣ си и тихо прѣдаде себе си въ обятія-та на смъртъ-тѣ. Нѣма да забравимъ никогы онѣзъ сѣѣнѣ; тя ся впечата въ страни-цѣ-тѣ на паметъ-тѣ ни тѣй щото да ся не заличи никогы. Читателю, що правишь, на кого ще гледашь съ благодареніе когато ти дойде смъртнѣй-тѣ часъ? Имашъ ли въ животъ-тѣ си нѣкоякъ зеленъ долиноу койкто като помни паметъ-та ти да ся весели? Животъ-тѣ ти да ли е сполука споредъ голѣмо-то намѣреніе за което быде ты положенъ на тойзи свѣтъ? Скоро ще лѣгнемъ на смъртнѣй-тѣ одръ, и сега е прилично да издиришъ тѣзи въ-просы.

МОРСКИ-ТЪ ВИХРУШКИ.

Излагамы тука еднѣ картинкѣ която прѣдставлява онѣзи голѣми вихрушки, които ставатъ по море-то.

Тѣзи които сѣ виждали това явленіе описуватъ го тѣй. Отъ най-напрѣдъ появява се единъ облакъ, отъ горѣ бѣлъ и отъ долу чернъ. Подъ облакъ-тъ долу къмъ водѣ-тъ виси единъ видъ трѣба (като цифуръ) горѣ по дебела и долу по тънка. Тойзи облакъ като върви надъ море-то отъ горѣ, и тази голѣма водна трѣба слѣзува все по долу и по долу, повърхность-та на море-то се развълнува силно подъ трѣбѣ-тъ, и отъ тамъ се подига подобна едѣа трѣба, отъ долу дебела и горѣ тънка, и възлѣзва все по на горѣ и по на горѣ, та най-сетѣ се спорѣщатъ и два-та краища и тогава се вижда като единъ дебелъ стълпъ додѣто се испразни облакъ-тъ отъ водѣ-тъ.

Вода-та въ трѣбѣ-тъ се върти много бърже, сѣщо както се вижда на сухо когато вихрушка-та зема прахъ, сламки и други леки нѣща, та ги завърта бърже и ги подига на горѣ. Това става когаго два вѣтра, или двѣ теченія на въздухъ-

тъ се срѣщатъ, и вѣроятно тѣзи морскы вихрушки ставатъ отъ сѣщѣ-тъ причинѣ.

Тѣзи водны стълпове сѣ толкози високи и когаго слѣзуватъ толкози силенъ порой става щото тѣ бивагъ много опасны за кораби-тъ. Корабери-тъ по нѣкогашъ гърмятъ съ топове срещъ стълпѣ-тъ съ мысль да го прѣсѣчатъ като е още далечъ, но не можемъ да кажемъ дали има нѣкоѣхъ ползѣ отъ това.

Много пѣти се случавѣ че долна-та трѣба, дѣто се подигва отъ море-то не-достигва до висѣщѣ-тъ трѣбѣ, и тѣй слѣдъ малко тя се свива пакъ кѣдѣ облакъ-тъ и се загубва безъ да испушта водѣ-тъ. По нѣкогашъ оставя и море-то да минува надъ сушѣ-тъ и уплашва жители-тъ въ села-та и въ градове-тъ. Въ лѣто 1718 една таквази водна вихрушка се е прокъснѣла надъ Ланкаширъ въ Англіѣ, та испуслила водѣ-тъ съ толкозъ единъ порой щото въ растояніе на единъ миѣ ти исконала въ земѣ-тъ единъ транъ седемъ педи дълбокъ.

Видѣли сме и описаніе-то на еднѣ много силѣхъ вихрушкѣ, която станѣла въ

Калкутѣ, въ Индіѣ, гдѣто отъ единъ голѣмъ облакъ слѣзли изведиждь двадесетъ таквы-зи трѣбы, които высали долу 1000 педи на длѣжинѣ и вѣрѣли, надъ поле-то отъ горѣ, кдѣ высокъ-тѣ планинѣ Попгло, та сѣ ударили на върхъ-тѣ на планинѣ-тѣ и испуснахли единъ порой дѣждь.

БЪРЗИНА-ТА НА ТЕЛЕГРАФЪ-ТЪ.

Политехническа-та община въ Лондонъ въ послѣдне-то си засѣданіе като бѣше събрана прати чрѣзъ телеграфъ-тѣ до прѣдсѣдателя Джонсона въ Америкѣ едно поздравеніе съставено отъ петдесетъ думы, което ся пріе въ Вашингтонъ въ деветъ минути и половино отъ испращеніе-то му отъ Лондонъ, и по чудно-то е че вѣрме-то на пріиманіе-то въ Вашингтонъ по часовникъ-тѣ было четири часа и половино *по рано* отъ вѣрме-то въ Лондонъ, толкозъ телеграфъ-тѣ бѣ испрѣварилъ слънце-то.

Происхожденіе-то на думѣ-тѣ *тарифа*. На най южный-тѣ край на Испаніѣ, има единъ мысъ който ся простира въ Гибралтарскый заливъ и стои толкози высокъ щото топове отъ тамъ можтъ да владѣтъ пристанище-то. Една крѣпость на това мѣсто ся наричала по Мавританскый языкъ *тарифа*. Мавритани-тѣ имахъ обычай да зематъ единъ данѣкъ отъ всякой корабъ що минувалъ отъ тамъ, споредъ стоки-тѣ които носялъ, и така дума-та *тарифа* ся е въвела въ Европейскы-тѣ языцы за да покаже опрѣдѣленный-тѣ гюмрукъ що ся зема отъ разны-тѣ видове търговскы стоки.

НАСѢКОМЫ-ТѢ.

Профессоръ Агасси въ Америкѣ казва че всичкый животъ на единъ челоѣкъ не бы былъ доволно за да исчисли само и да опише насѣкомы-тѣ, въ разны-тѣ имъ видове които ся намѣрватъ. Нѣмецъ-тѣ Мелгеръ събралъ и описалъ 6000 различни видове *мухы*, които всичкы той бѣ намѣрилъ въ едно окрѣжіе само 10 миля (3 часа) широко. Отъ насѣкомы-тѣ които ядѣтъ жито-то намѣрвали сѣ до 27,000 различни видове.

Въ Берлинъ двама профессори има ко-пто ся занимаватъ да събиратъ и описватъ насѣкомы-тѣ. Издали сѣ вече петъ голѣми тома само върхъ насѣкомы-тѣ които повѣрждаатъ горскы-тѣ дървета.

МЛАДЫЙ-ТЪ ЧЕЛОВѢКЪ.

(Продълженіе отъ брой 3-ій).

Нека ся помни и това, че главно-то добро което повече-то челоѣцы правятъ е да въспиратъ зло-то. Кой може да каже колко млади Нероновцы сѣ были родены въ тойзи свѣтъ, но които не ся сторили зло за това само защото сѣ бмили обыколѣни съ добры вліянія. Да ся направи единъ таквъ зълъ духъ да стане добѣръ е по-голѣма работа отъ колкото е работа-та на най искусны-тѣ дипломаты. Отъ тъмны-тѣ не просвѣтленны страны на земѣ-тѣ дѣто има малко или нѣма никакво вліяніе за добро, идѣтъ онѣзи, които, развращаватъ свѣтъ-тѣ, Отъ тъмны-тѣ улицы на голѣмы-тѣ ни градове или прѣдградія-та на нѣкоѣ голѣмѣ столицѣ, гдѣто вліяніе-то на свѣтлинѣ, любовь и благость не ся усѣща, идѣтъ онѣзи които ставатъ разбойницы.

Голѣмо-то вліяніе, и голѣмо-то добро което единъ челоѣкъ прави обыкновенно не ся вижда, не ся знае нито ся заблѣхва. Квасъ-тѣ не ся вижда въ тѣсто-то, но тамъ е и тамъ ще работи догдѣ цѣлый-тѣ купъ—даже всяка частица ще усѣти присѣтствіе-то и вліяніе-то му.

Ный обичаи да казвамы на младежи-тѣ си да подражаватъ дѣятелны-тѣ и благополучны-тѣ людие; но най голѣмо-то добро което единъ великъ и добѣръ челоѣкъ прави на челоѣчество-то състои въ тихо-то и скрышно-то му вліяніе. Челоѣцы-тѣ често гледатъ съ голѣмъ интересъ паданіе-то на метеорическы-тѣ звѣзды; но всичкы-тѣ таквы звѣзды които до сега сѣ падали толкозъ свѣтливо не сѣ направили, толкозъ истинно добро, колко-то чисто-то сіяніе на слънце-то само за единъ день. Друго нѣщо което трѣбва да ся помни е, че въ този свѣтъ ный едѣмъ можемъ да направимъ повече отъ колко-то да запалимъ малкы огнѣве тукъ тамъ, които ще горятъ и отъ които другы огнѣве можтъ да ся запалятъ слѣдъ като ный смы умрѣли и смы забравены. Вы може да имате вліяніе върху характеръ-тѣ на нѣкой младежъ, или можете да направите едно впечатлѣніе въ умъ-тѣ на нѣкой си съдружникъ, което може бы да не е познато ни нему, или и на васъ даже, а което ще да има вліяніе за добро-то на хыляды които още не сѣ родены. Локхартъ, искусный-тѣ списа-

тель на житіе-то на Валтеръ Скота, казува, че Скотъ писуваше въ единъ къщъ която бѣше срещъ онѣзи, дѣто той и другари-тѣ му ся събирахъ и прѣминувахъ врѣмя-то си въ смѣхъ и раскошность отъ които той безъ малко щѣше да погыне.

Когато така бѣхъ събраны той гледаше на онѣзи не познатъ рѣкъ — която исписуваше листъ слѣдъ листъ — не уморно и не прѣстанно. Въ срѣдъ смѣхъ-тѣ и безуміе-то си, той принуденъ бѣ да обърне очи-тѣ си и да усѣти едно строго обличеніе отъ онѣзи мълчеливъ, непознатъ рѣкъ, която все работеше. Колко малко Скотъ мисляше че прилѣжаніе-то му обличаваше и правяше характеръ-тѣ на единъ юноша, който щеше даже и него да прослави чрѣзъ описваніе-то на житіе-то му! И така съ хылады начина, ако вѣрно употрѣбляваны дадены-тѣ намъ дарбы, ный може да правимъ впечатлѣнія врѣхъ други, които ще трайхъ за много врѣмя слѣдъ като смы заминѣли. Рѣка-та която е пуснѣла малкый-тѣ камѣкъ въ тыхы-тѣ воды ще за мине и ще ся забрави, но вълненія-та ще ся распростиратъ догдѣ-то ще ся виждатъ и усѣщатъ по всякъ часть на езеро-то.

Единъ другъ законъ който лежи на основаніе-то на характеръ-тѣ, и който трѣбва да ся разбира, е, *че вы собираете сѣмь-тѣ нѣща които посявате.* Ный добръ припознаваны че тойзи законъ е неизмѣняемъ въ растително-то царство; по това е най долне-то мѣсто гдѣто той има силѣ; Сѣмь-тѣ законъ владѣе и въ умственый-тѣ и нравственный-тѣ свѣтъ. Ако вы познавате нѣкого юноша, който въ младость-тѣ си е празденъ и мързеливъ, вы очакувате че той ще пожне сѣмь-то-то нѣщо което си посява и ще стане цвѣтъ мързеливъ чловѣкъ. И твърдѣ рѣдѣ-тѣзи очакуванія ся не сбѣдватъ. Всякъ пѣтъ когато той склони кѣмъ мързеливъ-тѣ, той уякчава любовь-тѣ си кѣмъ не- и омраза-та му кѣмъ трудъ-тѣ страз-но ся умножава. Умъ-тѣ на всякой чловѣкъ, който мрази или ся оттеглева въ умственны-тѣ трудове и старанія по-менно ся утѣпява.

Кално ми е че Шекспиръ поиска да гдѣ трае такъвъ единъ характеръ за Хенри V, т. е. днесъ да е единъ дивъ, немилъ, и срамотенъ развратникъ, а у-трѣ-амо съ едно рѣшеніе да отхвърли вси-чкъ бѣ лоши обычаи на животъ-тѣ си, и

да стане единъ великъ, мѣдѣръ царь. То-ва прѣдставленіе може да е хубаво въ стихотвореніе, но ще прави криво впечатлѣніе на умове-тѣ на младежы-тѣ. На-истина въ този животъ, кога-то единъ ю-ноша обучава умъ-тѣ си да е тѣпъ и глупавъ, той ще стане повече и повече такъвъ прѣзъ всичкый-тѣ си животъ; на-противъ умъ-тѣ който често силно дѣ-йствува, и често ся принуждава да напра-ви най добро-то което може, ще става посиленъ и посиленъ догдѣ живѣе въ той-зи свѣтъ. И за това умъ-тѣ на единъ до-бръ въспитанъ чловѣкъ често има най голѣмъ-тѣ си силѣ, кога-то той е на седмьдесетъ години. Колко често виждамы чловѣцы, (—а много почесто быхмы ви-ждали, ако да бѣхъ тѣ разбрали това кога-то бѣхъ още млади)—които сѣ направили силы старанія прѣзъ всичкый си животъ, и които въ старость-тѣ си все придоби-вать по голѣмъ умственѣхъ силѣ, и разби-ратъ повече и повече за онѣзи прѣдметы за които неограниченый-тѣ умъ обыча да размышлява. Даже на крайнѣ старость, тѣ удържаватъ единъ умъ който никога не е былъ по остѣръ—и силы които никога не сѣ были по голѣмы или по исполинскы. Много често виждамы младежи кои-то посяватъ слабость въ умъ-тѣ и въ тѣло-то си чрѣзъ развратность. Много щѣше да ни е чудно ако жьтва-та не бѣше прѣд-врѣмненѣ старость, или раннѣ смѣръть, или и двѣтѣ. Чрѣзъ всяко развращеніе на у-мъ-тѣ или на тѣло-то, тѣ ставатъ по слабы и по слабы; и спорядъ неизмѣня-емый-тѣ законъ Божій, погыбель е жьтва-та коя-то трѣбва да слѣдва такова сѣя-ніе. Кое е това нѣщо което усилва охотѣ-тѣ на чловѣка? Отговоръ-тѣ е, че той жьне онова което посява. За това охота-та на единъ момѣкъ който е началъ да употрѣблява кои да сѣ упивателны пи-тія, колко и да сѣ слабы, трѣбва, и ще да стане по силна и по силна. И затова е пакъ, че чловѣцы-тѣ когато мислятъ че не сѣ такыва роби на охотѣ щото да не могѣтъ на кое да е врѣмя да прѣстанѣтъ отъ да ѣ угоджаватъ, намиратъ че то не е леснѣ работѣ когато искатъ да го пра-вятъ. Колко често виждамы чловѣцы кои-то сѣ готовы да плачатъ за робство-то си, и искатъ и пріатели-тѣ имъ да плачатъ съ тѣхъ—кои-то прѣдъ Бога и чловѣцы съ клѣтвѣхъ ся обѣщаватъ да оставятъ грѣ-

ховетъ си, но всичко е на праздно! Всяка година пожънватъ по голѣмъ и поголѣмъ жътвъ.

ЗА ДЪЦА-ТА.

яръсть; или, кой строши корабче-то?

“Вижь, мамо, азъ то свършихъ вече;” каза Хенри, и показа ѝ плажъ-тъ на който той бѣше исписалъ единъ дълъгъ задатъкъ въ Аритметикъ-тъ.

“Сега бива ли да отидъ? Азъ оставихъ корабче-то си при рѣкъ-тъ, и искамъ да видъ какъ ще плува прѣди да го покажъ на момчета-та”. “Нетръбваше да го оставишъ тамъ, сынко”, каза майка му. “Може да го открадне нѣкой.” “О! не ся боимъ” каза Хенри като слизаше изъ стълбъ-тъ, и свиреше, Но тамъ той ся спрѣ и извика, “мамо, азъ нарекохъ корабче-то на тебе.” Какъ! мамо! ли е име-то му? “пыташе тя и ся смѣеше.” Не така, но го нарѣкохъ “Марія Графонтъ” и подписахъ име-то съ бѣлы буквы изъ отзадъ,” “Азъ ще ся радвамъ за име-то му” каза Г-жа Г. и Хенри весело ся смѣеше и припижъ прѣзъ градинъ-тъ, прѣскочи ниски-тъ врата и исчезнъ вече прѣзъ дървета-та. Г-жа Г. си шѣше, а слѣдъ десетъ минути, ето чуваче нѣкой идеше бързо, по пѣтекъ-тъ, и ся качи на стълбъ-тъ, и ето Хенри стоеше прѣдъ майкѣ си. Колко различно бѣше лицето му отъ онова съ което той бѣше ѝ оставилъ прѣди малко врѣме! Чело-то му бѣше ся зачервило отъ яръсть, очи-тъ му свирѣно гледахъ, и той бѣ хапалъ устны-тъ си та бѣ ги разкръпавилъ.

“Що има Хенри, сынко? Какво ти е?”

Хенри неможеше да подума за единъ минутъ. Тогава съ единъ нискъ тонъ, той каза, “Да но да бѣше плюснѣлъ! ахъ да можахъ да го убия!” “Мълчи, Хенри,” каза майка му. “Какъ смѣешъ да говоришъ такыва дошавы думы?” Тя го накара да сѣдне, и напѣли единъ чашъ водъ, и даде му да пие. Когато той бѣ свършилъ тя нѣжно му каза “Хенри, азъ щъ отидъ въ стаи-тъ си да ся моля за тебе, Недѣй оставя Сатана да ти навдѣе. Богъ ще ти даде силъ да побѣдишъ, ако търсишъ отъ Него.” Тя отиде и останъ дълго врѣме въ сърдечнъ молитвъ за любезно-то си чедо. Когато тя ся върнъ, той сѣдеше на столъ-тъ, и държеше главъ-тъ си въ рѣцѣ-тъ си, а вдигнъ ѝ кога-то майка му влѣзнъ. Сълзи още стояхъ на клепачы-тъ му; но стремленіе-то му на гнѣвъ бѣше прѣминало вече. Г-жа Г. сѣднъ на обыкновенно-то си мѣсто, и Хенри коленичи прѣдъ неѣ, и подпираше главъ-тъ си на рамо-то ѣ, така щото тя неможеше да види лице-то му.

“Не мя гледай мамо,” каза той, съ единъ

растреперанъ гласъ, “азъ ще ти кажъ всичко. Азъ съмъ былъ, подобрь, но сега съмъ твърдъ лошавъ. Прѣди малко, азъ бѣхъ готовъ и убиецъ да станъ. Защото, когато стигнѣхъ до рѣкъ-тъ намѣрихъ че нѣкой бѣ строшилъ корабче-то ми, за което толко бѣхъ ся трудилъ да го направя. То лежеше по-ловина-та въ водъ-тъ и мачты-тъ му бѣхъ паднали на странъ. Азъ бѣхъ толко сѣрдитъ щото ако да бѣхъ видѣлъ нѣкое момче близо, мислѣхъ че щѣхъ да го убия изведнаждъ! Странно е да имамъ такыва чувства, мамо!” каза Хенри, благодаренъ съмъ сега че нѣмаше никое момче тамъ.”

“Знаеш ли кой направи това?” каза Г-жа Г.

“Не мамо; има само едно момче което има враждъ противъ мене; и другъ никой отъ другари-тъ ми не бы го похванѣлъ. Тъ отъ име-то бѣхъ познали че то е мое-то.” По добръ да го донесешъ у дома, любезно чедо”, каза Г-жа Г. “и благодари Бога че той тя не остави да поврѣдишъ нѣкого когато ты бѣ въ таквъ страшенъ гнѣвъ, и моли му ся да ти даде свой-тъ благодать за да можешъ да надвивашъ на такыва лоши чувства. “Наистина така ще сторѣ, любезна мамо,” смирено каза Хенри, и полѣка и смислено слѣзе по пѣтекъ-тъ, прѣзъ врата-та и вѣрвеше изъ пѣтъ-тъ дѣто идеше къмъ рѣкъ-тъ. Като наближи брѣгъ-тъ той видѣ едно момче на свой-тъ си възрастъ че сѣдеше на единъ камѣкъ, и гледаше на части-тъ на строшено-то корабче. “Не е възможно Иванъ да е сторилъ това” каза Хенри въ себе си. Но тѣй тихо ся промѣкнъ прѣзъ хвастіе-тъ и полѣка дойде до момче-то, което не го осѣти до дѣто Хенрихова-та рѣка ся намѣри на рамо-то му, и Хенри го попыта. “Възможно ли е да си направилъ ты това, Иване?”

Иванъ ся стреснъ и ся причерви. “Азъ го направихъ,” отговори той, и твърдъ мѣчно му бѣше да искаже това. “Ты ли!” Извика Хенри, като ся отгѣгли малко за да го види по добръ. Ты строши корабче-то ми. И защо го строши? “Хенри,” каза Иванъ малко покорно, “можешъ ли да си помислишъ че съмъ искалъ да го сторѣ? Азъ го строшихъ, и много мя е срамъ; защото това станъ отъ мое-то невниманіе. Азъ слѣзохъ тука отъ-рана рано, съ наше-то голѣмо куче Лара, да го накарамъ да плува, и видѣхъ корабче-то че лежи тука на скелѣ-тъ, и го вдигнѣхъ за да го не строши куче-то, защо-то то много скачаше наоколо и азъ незнаяхъ какъ пакость можеше да сторѣ то. Кога-то похванѣхъ корабче-то мисляхъ само да видѣ какъ ще плува, и турихъ го въ водъ-тъ тамъ на края. На сѣщъ-тъ минутъ Лара ся спусти въ водъ-тъ за да улови единъ воденъ плѣхъ, и азъ оставихъ корабче-то, и ся при-

пяхъ да му помогна да го улови. Плехъ-тъ тичаше къмъ мене и Лара го гонеше; азъ паднахъ вързъ корабче-то ти, и строшихъ мачтъ-тъ. Наистина много ми е жално; и готовъ съмъ да ви направя новы мачты, ако быхте ни позволили. Ядъ ли тя е на мене, Хенри?"

Не сега, друже мой; но тая сутрина толко бѣхъ расърденъ, щото ако да бѣхъ тя намѣрилъ тука мыслѣ че шехъ да тя убѣиъ." "О Хенри!" "Така бѣше, Иване," каза Хенри, като ся наведе вързъ корабче-то, и събираше строшени-тъ части, "Днесъ разумѣхъ какво едно сърдце имамъ, и много ся уплашихъ. Не мыслѣ че самый-тъ дѣволъ е ималъ по лоши чувства отъ колко-то азъ чувствувахъ." Какъ побѣди тѣзи лоши чувства," каза Иванъ. "Майка ми ся моли за мене, и послѣ и азъ самъ ся молихъ." "За какво ся молихте? Молихме ся да бы Богъ, заради Исуса нашій-тъ Спаситель който умрѣ за насъ, мя простилъ дѣто съмъ толко лошъ, и да бы ми помогналъ да удържѣ яростъ-тъ си." "Мыслишь ли че той отговори на молитвы-тъ ви?" "Да, увѣренъ съмъ за това."

Иванъ глѣдаше замыслино, а слѣдъ малко каза, "Хенри, защо ся грижишь да удържишь гнѣвъ-тъ си?" Могъ дара разбирамъ че то ще бѣде едно добро нѣщо за прѣатели-тъ ти, зашто-то знаеъ колко азъ ся боѣхъ отъ тебе когато си сѣрдить; но незнаеъ зашто ты да ся грижишь за себе си." Хенри глѣдаше зачуденъ, "Има много причины," каза той. "Перво, това е тежко на майкѣ ми. Още ако да не ся трудѣ да удържамъ гнѣвъ-тъ си, то щѣхъ да станѣ на лошъ и по лошъ, и нѣкой день може да ся случи да убѣиъ нѣкого. Но най голѣмата причина е тя че това е неугодно на Спаситель-тъ ми. По напрѣдъ азъ не ся грѣхехъ за това: "но сега ся грѣжѣ.

Исусъ толко ны обыча щото той живѣ единъ окаянецъ животъ, и умрѣ съ мачнѣ смъртъ за да придобѣе прощеніе и блаженство за грѣшны-тъ. Азъ му съмъ ся молилъ той да бѣде мой Спаситель, и да мя направи да го обычамъ и да му слугувамъ като съмъ на тойзи свѣтъ, и да мя земе на небе-то кога умрѣ. Той ся грижи заради мене; и азъ искамъ да му покажѣ любовь-тъ си, като отхвърлѣ тѣзи грѣшни страсти и чувства, които мрази той. Той ся е общалъ да ми помага, зашто-то самъ немогъ да направѣ нищо. Часто заборавамъ неговѣ-тъ къмъ мене любовь, и колко му съмъ длженъ, и слушама онова което сатана и мое-то зло сърдце говорятъ, и тогава пакъ падамъ въ грѣхъ, както ся случи тѣзи сутринѣ. Ты неможешъ да мыслишь колко това мя направи послѣ да мразѣ себе си. Но той мя прощава и пакъ мя доводѣ при себе си, както блудный сынъ, и азъ ся надѣвамъ че единъ день ще бѣдѣ

съ него въ онова прѣсвѣтло мѣсто гдѣто нѣма вече грѣхъ."

Хенри събра части-тъ отъ корабче-то, и като каза на другарь-тъ си "съ Богомъ" отиде си, и Иванъ го чу че пѣше;

Има изворъ, кръвь тече
Отъ Христово-то сърдце.
Всякой грѣшникъ тамъ омытъ
Отъ грѣхъ-тъ си бѣва чистъ.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

ПѢСНЬ ЗА НЕДѢЛНЫЙ ДЕНЬ.

1

Пакъ безопасно прѣминѣхмы ный
Вси-тъ и въ тѣзи седмицѣ бѣды;
Пакъ смы събрани въ молитвенъ съборъ
На поклоненіе въ Божій-тъ дворъ.
Колко е веселъ недѣльный-тъ день,
День отъ Създателя благословенъ,
День най угоденъ отъ всички-тъ дни,
Образъ на вѣчны-тъ ни веселбы.

2

И като търсимъ прошенъе сега,
Въ славно-то име на Спаса Христа,
Боже, лице-то си намъ покажи,
Вси-тъ ни грѣхове ты изгладѣ;
Дай ни почивкѣ отъ грѣжѣ и трудъ,
Дай ни почивкѣ отъ грѣхъ и отъ студъ;
Вѣрно ный нека тозъ день отдѣлимъ,
Нашему Богу да го освятимъ.

3

Тукъ ся явяваме въ Божій-тъ Храмъ,
Отче, твое-то присѣствие намъ
Съ милость бескрайнѣ ты нынѣ яви,
И да тя хвалимъ ты намъ помогни.
Нека говори съ насъ драгый Исусъ,
Съ сладкий-тъ отъ любовь-тъ му намъ вкусъ.
Дай ты намъ вкусъ отъ небесный-тъ пиръ,
Дай ни почивкѣ, прошенъе и миръ.

4

Врѣдъ да ся чуе днесъ радостный гласъ,
Благо-то слово на нашій-тъ Спасъ;
Всякѣдъ грѣшны-тъ да убѣди,
Всякѣдъ вѣрны-тъ да утѣши.
Тѣй да е всяка недѣля день-тъ,
Доръ да изминемъ пустынный-тъ пѣтъ,
Послѣ да стигнемъ въ небесный-тъ рай,
Въ вѣчнѣ почивкѣ, въ недѣлѣ безъ край.

ОТГОВОРЫ НА ПЫТАНІЯ-ТА ВЪ БРОЙ 3-ий.

52. Быт. 3; 12.
53. " 3; 21.
54. " 21; 16 — 19,
55. " 13; 12, 13. 19; 14.

Притежатель на вѣстника и на печатницѣ-тъ
А. Минасіанъ, у Джамлѣ-ханъ.